

ΗΛΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΝ ΙΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.—Ἐγκύλιος ὁρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ῶς ἔλευθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐποίει δραχμὲς 100. Ἐξά-
μινη δραχ. 55. Τριμηνοὶ δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἴγατον γρόσια δικτυ. 50,
Ἀκερίης δολλάρια 3.—Ἄγγιλος καὶ δλῶν ἐν γέ-
νει τῶν δλῶν Κρατῶν σελλίνιο 10.
Ἐξάμινοι καὶ Τριμηνοὶ διναλβυγός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 30 Μαρτίου 1935

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἴην Δεκεμβρίου, 42λ' αἱ συνδρο-
μοὶ δραχίζουν τὴν ἴην οἰονδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

· Οδός Εριτίδου ἄριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρβάκαιον.

Ἐτος 57ον.—Ἀριθ. 18

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὴν ἀκρη τῆς στέργας ἡταν κτι-
σμένη μιᾶς μικρῆς παγόδας, ποὺ καθρέ-
φτικὲς μέσα στὰ νερά τῆς τὰ μαρ-
μάρινά τῆς σκαλίσματα καὶ τὸν χρυ-
σό τῆς θόλο.

Ο Ντάρλι πήγε πρὸς τὰ ἔκει.
Μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς παγόδας
βρισκόταν γονατισμένος
ἔνας ἀνθρώπος, ποὺ τὸ
κορμί του μάλις τὸ σκέ-
παζαν κάτι ἐλεινὰ κου-
ρέλια. Τἀπεριποίητα μαλ-
λιά του ἐπεφταν ὡς τοὺς
ῶμους του καὶ τὰ γένεια
τοῦ, ἄγρια καὶ ἀχτενίστα,
κατέβαιναν καὶ τοῦ σκέ-
παζαν τὸ στήθος του. Εἰ-
χε τὰ χέρια του τεντω-
μένα, μὲ τὶς παλάμες πρὸς
τὰ ἐπάνω καὶ τὰ μάτια
του καρφωμένα στὸ στή-
περο. Στεκόταν ἔκει, ἀ-
κούνητος σᾶν ἄγαλμα,
σὰν νὰ μήν εἴχε διόλου
ζωὴ μέσα του.

Ο ἀνθρώπος αὐτὸς ἡ-
ταν Ἑνας φακίρης. "Οπως
ἔχουμε κιόλας πει παρα-
πάνω, φακίρηδες δυομά-
ζουται στὶς Ἰγδεῖς οἱ ἐ-
πατετε-μοναχοί, ποὺ μόδι-
ζουν τοὺς δερδίσηδες τῆς
Περσίας καὶ τῆς Τουρ-
κίας. Σ' ὅλη τὴν χώρα
σέρενται καὶ τιμοῦν ἔξι-
τικὰ τοὺς φακίρηδες καὶ
τοὺς θεωροῦν γιὰ ἵερα
πρόσωπα. Τὸ κυριώτερο
γνώρισμά τους εἴγαι πῶς
ἔχουν κάνει τάρμα τὰ
μείνουν φτωχοὶ σ' δλῆ
τους τὴν ζωὴν. Καὶ σύμ-
φωνα μ' ἔνα παλιὸν ἀνα-

τολίτικα ρῆτο, ἔνας φκιρής πρέπει
νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ σκύ-
λου! Νὰ είναι πάντα πεινασμένος.—
Νὰ μὴν κάθεται ποτὲ στὸ ίδιο μέ-
ρος.—Νὰ μένῃ ἀγρυπνος τὴν γύντα.
—"Ἄν ἔχῃ ἀφεντικό, νὰ μὴν τὸν
ἐγκαταλείπῃ ποτέ, ἔστω κι' ἀν αὐτὸς
τὸν κακομεταχειρίζεται.—Νὰ εύχα-

ριστιέται μ' ὅ,τι τοῦ δώσουν.—Νὰ
δίνῃ τὴ θέση του σ' ὅποιον τὴ θέλει.

—Νὰ ξαναγυρίζῃ πίσω σ' ἔκεινον
ποὺ τὸν ἔχει δεῖρει.—Νὰ στέκη ἀπό-
μερα τὴν ώρα ποὺ φέρνουν τὸ φα-
γητό κ.τ.λ.

Δογαριάζουν πῶς οἱ φακίρηδες
ποὺ γυρίζουν στὶς Ἰγδεῖς θὰ είναι
ἔπάνω κάτω ὡς ἔνα ἑκατομμύριο. Οἱ
ποὺ φανατικοὶ γιὰν ν' «ἄγιασουν» ὑπο-
βάλλονται στὰ παραδοξότερα βασα-
νιστήρια καὶ ίδιως στέκονται ἐπὶ χρό-

νια ἀκίνητοι στὶς πιὸ ἀ-
φύσικες στάσεις: Ἄλλοι
στέκονται δλόρθοι: δίχως
νὰ καθήσουν ἢ γὰ πλα-
γάδους ποτὲ τους, Ἄλλοι
κρατοῦν σφιγμένες τὶς
γροθιές του ἐπὶ βδομάδες
καὶ μῆνες, ἔως ὅτου τὰ
νύχια μεγαλώνοντας μπαί-
νουν μέσον στὸ κρέας καὶ
τρυποῦν τὴν παλάρη βγα-
νούντας ἀπὸ τὴν ἀλλή με-
ριά, Ἄλλοι κάθονται ξα-
πλωμένοι ἐπάνω σὲ σα-
νίδες μὲ μιτερὰ καρφιά
κ.τ.λ.

Ο Ντάρλι είχε ίδει
πολλοὺς φακίρηδες στὸ
Ποντιτσέρου κι' ἀγάμεσα
σ' αὐτοὺς καὶ τὸν Κακά-
τακελού, αὐτὸν ποὺ ἔκα-
νε τὸν φευτεπροφήτη. Γι'
αὐτὸν δ φακίρης ποὺ ἔβλε-
πε τώρα μπροστά του δὲν
τοῦ ἔκανε καὶ τόσο πα-
ράξενη ἔντύπωση, τοῦ
προκαλοῦσε δύμως τὴν πε-
ριέργειά του.

Καθὼς ἡταν σκυμμέ-
νος ἐπάνω στὸν Καντούρ
καὶ τὸν κοίταζε, δίχως
δ φακίρης γὰ κάνη τὴν
ἔλαχιστη κίνηση δείχνον-
τας πῶς τοὺς πρόσεξε, ἔ-
νας βραχιάγος βγῆκε ἀπ'
τὴν παγόδα. Φοροῦσε ἔνα

· Μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς παγόδας ἡταν γονατισμένος
ἔνας ἀνθρώπος.· (Σελ. 205, σ. α').

μοκρό και πλατύ ρέσο κατάλευκο σάν χιόνι και το πρόσωπό του είχε μια έκφραση γλυκειάς και είρηνης. Μια μηχριά κάταστρη γενειάδα σκέπαζε το στήθος του.

Ο βραχμάνος αυτός ήταν ποδ φροντίζεις για τη συντήρηση της μηχριάς παγόδας, άναψε το λυχνάρι που έκαψε μπράδες στην τριπλή μορφή των Βράχμα του Βισού και του Σίδια και τους έβαζε κάθε μέρα φρέσκα λουλούδια μπράδες στο βωμό τους.

Τι θέλεις, παιδί μου; ρώτησε τον Ντάρλι που έξακολουθούσε να έχει τα μάτια του καρφωμένα έπάνω στον φακίρη. Ερχεσαι για να προσκυνήσης τὸν Κύριο τοῦ ούμπαντος μέσον στο ναό του;

— Δεν άνηκω στή βραχμανική θρησκεία, απάντησε ο Ντάρλι.

— Δεν άνηκεις στή βραχμανική θρησκεία; απόρησε ο βραχμάνος. Κι δημιώς το πρόσωπό σου δείχνει φανερά πώς είσαι κακικράβαμος Ίνδος. Μέσα στις φλέβες σου θὰ τρέχη αίρα &π' τη φυλή τῶν Κατραύ.

— Αύτο είναι άλγηθεια. Είμαι Κατραύ.

— Λοιπόν άπαρνήθηκες τη θρησκεία τῶν πατέρων σου, έκανε θλιβερά δέρος βραχμάνος. Τουλάχιστον δημως, έπιζω νά μήν είσαι &π' αυτός τούς κακαραμένους τούς Μουσουλμάνους, ποδ έδωκαν δέπ' τις Ίνδιες τα καλύτερα παιδιά της, ποδ έγαλαν δέπ' τούς θρόγους τους, τούς άρχοντές μας τούς ραγάδες, και στή θέση τους έδαλαν δικούς τους ποδ προσκυνούν τὸν Μωάμεθ.

— Όχι, είπε ο Ντάρλι, είμαι χριστιανός. Κι διότι ένδεξος δέπ' θλούς τούς χριστιανούς τοῦ τόπου, διοικητής τοῦ Ποντιτσέρου, μὲ βάφτισε μὲ τά χέρια του.

— Χριστιανός, έκανε ο βραχμάνος. Χριστιανός, σάν τοὺς Γάλλους, αυτός τούς ένους, ποδ οι πρόγονοι μας ούτε φαντάζονταν καν πώς διπόρχουν και ποδ ήρθαν τώρα και διακόσια χρόνια κι έγκαταστάθηκαν στά παράλια μας. Έγας δέπδ δάυτους, ποδ δονομαζόταν διέγας "Αλβουκέρκης δοκίμασε κιόλας νά ίδρυση δική του αύτοκρατορία. Γιατί νά μήν τὸν βοηθήσῃ δι βράχμας γά πετύχῃ; Θά μᾶς έλευθέρωνε δέπ' αυτός τούς Μογγόλους, τούς άνθρωπους μὲ τά σαρκία ποδ μᾶς έχουν διόδουλους. Μά δέν τὸ θέλησε δι βράχμας. Άξ γίνη τὸ θέλημά του. Ποιός ξέρει διν κι αυτοί οι ένοις μὲ τὴ σειρά τους δέν γίνονταν τύρανοι μας; Παιδί μου, μὲ διό ποδ άπαρνήθηκες τούς προγόνους σου, διφορά διπάρνηθηκες τη θρησκεία σου,

δέν έρω γιατί άθελά μου, αισθάνομαι μά ζωηρή συμπάθεια γιά σένα. "Ιως γιατί μοιάζεις κάπως μ' ένα πρόσωπο ποδ είχα γνωρίσεις κι είχα άγαπήσεις πολύ, τώρα και πολλά χρόνια. "Ιως γιατί βλέπω στὸ πρόσωπό σου τὸν τέλειο τύπο τῆς φυλής μας. "Όπως και νάναι θὰ ήθελα νά σου φανώ χρήσιμος. Ήές μου, έχεις μήπως νά μου ζητήσης τίποτα;

— Αφού είναι έτοι, είπε τότε δι Ντάρλι ποδ είχε άκουσει μὲ σεβασμό τὸ λόγο τοῦ γέρου, τότε θὰ σάς παρακαλούσα νά μου δίγατε τὴν άδεια νά πάρω σάν πάρω ένα λουτρό μέσα σ' αὐτή τη στέρνα. Τὸ έρω πώς αὐτή την άδεια τὴ δίνετε μὲ μεγάλη δυσκολία. Μά δείχνετε για μένα τόσο πατρικό έγδιαφέρον, ποδ ίσως νά μου κάνετε τη χάρη. Κάνει τέτοια φοιτερή ζέστη κι έχω άκομη τόσο δρόμο μπροστά μου. Μου φαίνεται πώς θὰ έχεινούσα δλη μου τὴν καύραση δι πακιρνα μάλι θουτά μέσα σ' αὐτά τὸ δροσερό νερό.

— Μου δίνεις τὸν λόγο σου πώς δέν είσαι μιαμενάδας; είπε ο βραχμάνος. — Σάς τὸ λέω και πάλι, πάτερ μου, πώς είμαι χριστιανός. — Ή καρδιά σου είναι άγνη και τά χέρια σου είναι καθαρά;

— Τό δέπιζω. — Δεν έχεις ποτέ σου σκοτώσεις ούτε περιστέρι πρέσυνο, ούτε κανένα δλλο ιερό πουλί γιά νά φάς τὸ κρέας τους;

— Δέν έχω ποτέ μου δοκιμάσει τὸ κρέας κανενδός ζώου. Τὰ φρούτα και τά χόρτα ποδ μᾶς χαρίζει δι θεός μὲ τόση άφθονία μου άρκουν γιά τὴν τροφή μου.

— Καλά, παιδί μου, καλέ. — Κι έξακολούθησε:

— Δέν δημησεις ποτέ τὸ σκύλο σου νά πηγ νερό, διπότι καρμιά ήρη στέρνα σάν κι αὐτές ποδ βρίσκονται έξω &π' τις παγόδες;

— Δέν θὰ τὸν δημησεις νά τὸ κάνη, γνωρίζοντας πώς αὐτό θὰ ήταν μάλι προσδοτή θαρειά γιά έκείνους ποδ φυλάνε αὐτά τὰ μέρη

— Ο βραχμάνος τὸν έπιδοκίμασε κουνώντας τὰ κεφάλια του.

— Δέν μητήκεις ποτέ σου μέσα σὲ σπίτι. δσ μικρό κι δην ήταν, χωρίς νά σ' έχει πρώτα προσκάλεσε αὐτές ποδ τὰ κατοικεῖ;

— Όχι, γιατί καθένας είναι κύριος στὸ σπίτι του και τὸ κατώφλι και τὴν ποδ ταπεινής κατοικίας είναι ιερό.

— Δέν χτύπησες ποτέ σου βραχμάνος η φακίρη;

— Δέν έχω χτυπήσει ποτέ μου κανένα, παρά μονάχα γιά νά διπερασπισθῶ τὸν έκυτό μου.

— Δέν έβρισες ποτέ σου Ίνδο ποδ δίνηκε σὲ διγνήτηρη τάξη, δινομάζοντάς τον «παρία»;

— Πιστεύω πώς οι πατέρες είναι δπως κι δλοι οι άλλοι δινθρωποι, πλάσματα τοῦ Θεοῦ, μά τὸ δυομα αὐτό δέν θὰ τοδινά σὲ κανένα, γιατί έμαθα πώς είγαι βρισά και δέν θὰ ήθελα νά βρίσω κανένα.

— Καλά τότε, είπε ο βραχμάνος. Σας δίνω τὴν άδεια νά λουσθῆς μέσα σ' αὐτή την στέρνα. Δέν θὰ τὴν μολύνης.

— Ο Ντάρλι δέν κάθησε νά τοῦ τὸ πούνε κι δλλη φορά. Πήδησε διπότην έλέφαντά του κι δρχίσε νά γδυνεται. Είχε κιόλας βγάλει τὸ πουκάμισο του, δταν ένα πνιγμένο βογγητό τὸν έκανε νά γυρίσῃ ξαφνιασμένος τὸ κεφάλι. Τὸ βογγητό τὸ είχε βγάλει δ φακίρης.

— Έξακολουθούσε διστόσο νά μένη άκουνητος σὰν δηγαλμα, δπως πρίν. Τὰ μάτια του δέν φαίνονταν πώς είχαν πάφεις νά είναι καρφωμένα στὸ ίδιο πάντα σημείο. Τὰ χέρια του έμεναν άπλωμένα, μὲ τις παλάμες κατὰ έπανω και τὰ γόνατά του δέν είχαν λυγίσει.

— Ξαφνα, διπό τὸ μισόνιχτο στόμα του, δπ' δπου δὲ φαίνονταν πώς ήταν δυνατό νά άκουσθῇ κανένας ήχος, βγήκαν αὐτά τὰ λόγια, είπωμένα μὲ μια φωνή ποδ έμοιας σὰν νάγνισε διπό τὰ έγκατα τῆς γῆς:

— Δέν έχω ποτέ μου δοκιμάσει τὸ κρέας κανενδός ζώου. Τὰ φρούτα και τὰ χόρτα ποδ μᾶς χαρίζει δι θεός:

— Δέν έχω ποτέ μου δοκιμάσει τὸ κρέας κανενδός ζώου. Τὰ φρούτα και τὰ χόρτα ποδ μᾶς χαρίζει δι θεός:

— Η διπλοδαρμένη έφυγε. Κι δπό τότε δέν έκαναυθόλισε τοῦ άντρός της, γιατί ήθερε πώς δην ήτην έδειρνε, δι «έκδικηση» τοῦ πατέρα της δέν θὰ τὴν έσύμφερνε καθόλου...

1935

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΗΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

— Ανάλογο μὲ τὸ διγατολίτικο άνεκδοτο πού δίνηκε σὲ διγνήτηρη τάξη, δινομάζοντάς της παταρικό της σπίτι κι έμπαιναν διάφοροι υπηρέτες, δπό ξαχαροπλαστές, άνθοτωλετα, μεγαλιά, πού άφιναν τοδετες, ιπουπόνια, λουλούδια και πακέτα.

— Μὲ τί χαρά, μὲ τί άνυπομονησία, δι Δανάη έκοβε τοὺς σπάγους αὐτῶν τῶν πακέτων. Ξετύλιγε τὰ χαρτιά ποὺ τὰ είχαν τυλιγμένα κι διτερα δινοίγε τὰ χαρτιά την έκαναν κούτια πού ήταν δπό μέσα! Μὰ μὲ τὸ δίκιο μεταπόνια πολλά-πολλά!

— Ο άντρας μου μ' έδειρε! Δέν ξαναγυρίζω κοντά του!

— Μπά! έκαμε δ πατέρας και γιατί σ' έδειρε;

— Γιατί τοῦ αύθαδίσσα, λέει. Α, έγω, σάγι κόρη σου είμαι περήφανη. Δέν σηκώνω πολλά-πολλά!

— Ο Βεδουΐνος κατάλαβε πώς διγαπτρές του είχε δίκιο. Καὶ σκέφθηκε άμεσως νά τυμωρήγη κι αὐτός τὴν αύθαδίσσα. Προσποιήθηκε λοιπό μεγάλο θυμό διγκυτίον τοῦ άντρός της και φωνάξει:

— Ωστε έτοι; Τόλμησε αὐτός διέλειγης νά σηκώση χέρι πάνω στὴν κόρη μου;

— Τόλμησε λέει; φωνάξει κι ή κόρη. Καὶ μὲ τὸ παραπάνω! Μ' έσπασε στὸ έύλοια δ άθλιος!

— Καλά! τώρα θὰ έδη!

— Καὶ άπράσσοντας ξαφνιά τὴ διαρμένη, δ πατέρας της τῆς έδωσε δλλο ένα καλό έύλο. Επειτα τῆς είπε:

— Αυτε τώρα και πές του: αὐτός έδειρε τὴν κόρη μου; έγω, γιά έκδικηση, έδειρα τὴ γυναίκα του! Τώρα είμαστε ίσα-ίσα! Εμπρός, σπίτι σου!

— Η διπλοδαρμένη έφυγε. Κι δπό τότε δέν έκαναυθόλισε τοῦ άντρός της, γιατί ήθερε πώς δην ήτην έδειρνε, δι «έκδικηση» τοῦ πατέρα της δέν θὰ τὴν έσύμφερνε καθόλου...

Ο ΑΝΑΠΙΣ

Σὴν πέταν και κοιμήθηκαν οι βλάχοι βιλάνεις στὸν κάμπο τὰ κατοικία. Τὸ τραγουδάνεις έστησαν οι βατράχοι και κάνανε σιγκόντο στὰ τζιτζίκια.

— Ελάλησε ποδ κει τὸ πετεινάρι κι δ γαδαρέλος σήκωσε τὴ μούρη. Εγκάριξε σὰν είδε τὸ φεγγάρι κι δλα τὰ ζε ξυνήσανε

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια απὸ τὸ προηγούμενο —

— "Οσα διάβασε, στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν διάσηση Ναβάτη τῆς ἔκαναν φαινότας μεγάλη ἐγύπτωση" ἡ τρέλλα τῆς τώρα εἶναι πῶς φαντάζεται διείνειαις ἔξαρφη τοῦ νεαροῦ κατηγορουμένου. Δέει πᾶς ἔχεις ζήσει στὸν πύργο του καὶ πᾶς ἀγακάλυψε κάποιο μυστικό ποδὸν θὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν καταδίκην. Ἡ ναϊμένη ἡ μικρούλα! Τι! Θιλιερδ στὴν ήλικιά της . . .

"Η Μαρία-Ρόζα τὸν δίκουγε τρομοκρατημένη. Στὸ μαλό της δλαξεκαθάριζαν. Μὰ τὶ φρικτὴ ποὺ ήταν ἡ ἀλήθεια! Μ' ἔνα πήδημα βρέθηκε μπροστὰ στὸ γραφεῖο κι' ἀρπάξε ἔνα ἄγραφο φύλλο χαρτοῦ ὃπου εἶχε τυπωμένη ἐπάνω μὲν ἐπικεφαλίδα:

Φυγιαρικὴ κλικη

"Η" Εἰπεῖς

"Α, δέ Ράσκιν δὲν θέλησε γὰ τὰς φανίσιγ γιὰ πάντα τὴν μικρή του αλημάλωτη, γιατὶ λυπήθηκε τὴν πατεική της ἀθωάτητα. Δὲν τὴν σκότωσε, ἀλλὰ τὴν ἔκανε ἀνίσχυρη γὰ τὸν βλάψη, δηοδάλλοντάς τη σ' ἔνα μαρτύριο χειρότερο ἀπὸ τὸν θάνατο. Τὴν εἶχε φέρει σ' αὐτὸ τὸ φρενοκομεῖο παρουσιάζοτάς την γιὰ κάρη του καὶ λέγοντας πῶς εἶναι τρελλή. Ἀξέλεγε δὲ, τι ηθελε εἰς βάρος του. Κανεὶς δὲν θέδινε πίστη στὰ λόγια της, γιατὶ κλείς δὲν ξευνερίζεται τὰς έστορίες ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἔξημένη φαντασία ἐνδὲ τρελλοῦ.

— Γιατρέ! φώναξε μὲ απόγνωση ἡ Μαρία-Ρόζα, σᾶς ἱκετεύω ἀκούστε με. Δὲν εἴμαι δρρωστη, σᾶς βεδανώνω πῶς εἴμαι στὴ ἀλήθεια ἡ Μαρία-Ρόζα ντὲ Ναβάτη. Ὁ Ράσκιν σᾶς εἶπε φέματα.

— Δὲν ξέρω κανένα Ράσκιν, ἔκανε δι γιατρός. Ὁ κύριος Μολλέ, ὁ πατέρας σου σὲ ἔφερε ἐδῶ, παῖδι μου. Ἀδελφή, πάρτε σᾶς παρακαλῶ τὴν Λουΐζα Μολλέ στὴν κάμαρά της.

Μὰ ἡ Μαρία-Ρόζα εἶχε γαντζωθεῖ μὲ τὰ δυοὺς τῆς χέρια ἀπὸ τὴν πολυθρόνα.

— Σᾶς ἔξορκίζω, πιστέψτε με! . . . φώναξε ἐνῶ τὴν ἐπιγέναν σὲ λυγμοῖ. Ἀφῆτε με νὰ φύγω γὰ τρέξω στὸν δικούμ μου. Πρέπει νὰ σώσω τὸν Γκύ, νὰ σώσω τὴν

— Οἱ ἀρρωστοὶ δὲν γράφουν, ἀπάντησε ἡ νοσοκόμα. (Σελ. 210, σ. γ').

Στὶς ἀτέλειωτες ὥρες τῆς ἀγρύπνιας τῆς ἔβλεπε τοὺς δικούς της νὰ τὴν φάγχουν ἀδικα. . . νὰ τὴν κλαίνε. . . νὰ τὴν νομίζουν χαμένη. Ποτὲ ποτὲ δὲν θὰ τοὺς ἔρχοταν ἡ ἴδεα νάρθουν ἐδῶ νὰ τὶ γυρέψουν, ποτὲ δὲν θὰ φαντάζονταν τὸ καταχόνιο σχέδιο τοῦ Ράσκιν. Τὴν πρώτη μέρα, δταν γύρισε πῖσω στὸ καμαράκι της, ἡ Μαρία-Ρόζα ἐπεισ στὸ κρεβάτι καὶ ἔσπασε σ' ἔνα ἀπελπισμένο χλάμμα. "Ἐπρεπε νὰ βγῆ ἀπὸ δῶμα μέσα, μὲ κάθε τρόπο. Δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ, στὸ τέλος θὰ τρελλαινόταν σ' ἀλήθεια. Καὶ τὶς ἡμέρες ποὺ ἐπακολουθοῦσαν, καθιερώμενη πάλι στὸ κρεβάτι της μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, καθόταν ὥρες ὀλόκληρες κι' ἔπλασε μέσο στὸ μαλό της τὰ ποδὸς ἔξωφρες σχέδια φυγῆς, ποὺ τὸ ἔνα ήταν ποδὸς ἀπραγματοποίητο ἀπὸ τὸ ἀλλο. Ἐκατὸ σχέδια ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ της καὶ ἔκατον φορές τὸ κακόμοιρα τὰ σχέδια της χτύπησαν ἐπάνω στὸ χοντρὰ κάγκελα τοῦ παραθυρίου της, στὶς βαρείες κλειδωρίες τῆς πόρτας της. Μὲ πῶς δὲν τὸχες δύως σκεφθεῖ αὐτὸ πρωτύτερα; Δίχως ἀλλο σ' ἀρρωστοῖς θὰ είχαν τὸ δικαίωμα νὰ δίγουν εἰδήσεις τους στὶς οἰκογένειές τους. Λοιπὸν κι' αὐτὴ θὰ ἔγραψε στὴ θεία της. Θὰ τὴν πληροφοροῦσε ποὺ βρισκόταν καὶ θὰ τῆς ἔγγονος δλη τῆς τὴν περιπτεια. Κι' βατερα γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν θὰ πήγαινα γὰ τὸ θέλειον τῶν δύο παιδιών της τὸν Ερνέτην καὶ θάτρεχαν νὰ τὴν ἐλευθερώνουν καὶ αὐτήν. Τὶ δπλὸ ποὺ ήταν αὐτὸ στάληθεια!

— Ετοί, μόλις ἡ νοσοκόμα μπήκε μέσα στὸ δωμάτιό της, ἡ Μαρία-Ρόζα, μὲ φωνὴν ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ ἀδιάφορη, ἐνῶ ἡ καρδιὰ της κόντευε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸν παλμό, τῆς ζήτησες χαρτὶ καὶ μέρη πέννα.

— Οἱ ἀρρωστοὶ δὲν γράφουν, τῆς ἀπάντησε ἡ νοσοκόμα, γιὰ νὰ μήν κουράζονται.

Λοιπὸν ἡ δυστυχισμένη ήταν χτισμένη ζωγτανή ἔω μέσα, χωρὶς κάν νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ βοήθεια; Μὰ τὶ καθόταν κι' ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ της; Κι' δὲν ἀκόμη τὸ ἔστελγαν ἀπὸ τὴν κλινικὴ τὸ γράμμα της, καὶ πάλι δὲν θὰ ἔφθανε στὰ χέρια τῶν δικούν της, γιατὶ δλη τὴν ἀλληλογραφία στὸν

πύργο τὴν παραλίμπανε ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο δι φευτο-Ιβάν. Αὐτὸς θάναγνώρικε τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τῆς Μαρία-Ρόζας, θάβλεπε καὶ τὴν ταχυδρομικὴ σφραγίδα καὶ θὰ ἔξαρφνε τὸ γράμμα της. Μόνο δὲν γινόταν κανένα θαύμα, μποροῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ καὶ μέσα ἡ Μαρία-Ρόζα. Κι' δὲν θὰ παταδικάσταν χωρὶς αὐτή, ποὺ ήταν στὸ κρέπτο ἀπὸ τὶς ξύλινες μπάλες συνθευμένο ἀπὸ τὰ γνώριμα τῆς συνθηματικὰ λόγια τοῦ κροκέ. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὴ ἀκούγονταν καὶ φωνὲς καὶ γέλια καὶ δμιλίες, σὰν ναπαίε ἔκει κοντὰ μὰ διλόκληρη εὐ-

γοντευμένη ἡ Μαρία-Ρόζα ἐποιμάσθηκε νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ παγκάκι της, δταν εἰδὲ πόδες τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κήπου εἶχε δρχίσει νὰ γίνεται ἀνηφορικὸ κι' ήταν πιό πυκνόφυτεμένο ἀπὸ τὸ δλλα. Ἀγάμεσα ἀπὸ τὸ πυκνόδυνος θαύμους χωρίκε ἔνα μονοπάτι. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Μαρία-Ρόζα πήρε τὸ μονοπάτι κι' ἀρχίσε γὰ τρέχη.

Σὰν ἔφθασε ἐπάνω στὸ δύφωρα διάβολο μιὰ φωνὴ χαράς. Ὁ φοβερὸς τοῖχος ἔλειπε ἀπὸ δὲν καὶ στὴ θέση του βρισκόταν ἔνα φηλὸς οἰδερένιο κιγκλίδωμα ποὺ χώρικε τὸν κήπο

«Η Μαρία-Ρόζα δρχίσε νὰ τρέχῃ, ἀπλάνοντας τὰ χέρια της στὸν ίδιο.» (Σελ. 211, σ. α').

θυμη παρέα ἀπὸ παδιά.

Δίχως ἀλλο δι κήπος δπου βρισκόταν ἡ Μαρία-Ρόζα θὰ γειτούσε μὲ κανέναν ἀλλον καὶ μέσα σ' αὐτὸν ήταν μακριέμενα ἀγέρα καὶ κορίτσια καὶ βατεράς καὶ πατέρων.

— Διαστάθησε τὸν κήπο της ίδιας της κλινικῆς ἀπὸ τὸν κήπο της ιδιαίτερης κατοικίας τοῦ γιατροῦ. Πιασμένη καὶ μὲ τὰ δυοὺς της χέρια ἀπὸ τὰ κάγκελα, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὰ κρύα σίδερα, ἡ Μαρία-Ρόζα κοίταζε.

Μέσα στὸν διπλανὸ κήπο τὸ παχνιδιῶν ποὺ ἔπαιζε κι' αὐτὴ ἀλλοτε μαζὶ μὲ τὶς φίλες της καὶ τὰ ξαδέλφια της, τῆς γέννησε τὴν πατεικήτη η ἔλευθερία νὰ ἔργη ἀπὸ κοντὰ τὰ διλλαγάρια.

— Εξαφανίστησε. Τοιχοί! Κι' ἔδω τοῖχοι ποὺ πειράζουν, τὸν ωραίο κήπο, τὰ δέντρα, πούτρα, πούτρα, λειτούργοι της, της γέννησε τὴν πατεικήτη η ἔλευθερία νὰ ἔργη ἀπὸ κοντὰ τὰ διλλαγάρια.

— Αρχίσε γὰ τρέχῃ τοιχο-τοιχο μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως δεῖ πουθενά κανέναν ἀγέρα καὶ κορίτσια πούτρα, πούτρα, λειτούργοι της, της γέννησε τὴν πατεικήτη η ἔλευθερία νὰ ἔργη ἀπὸ κοντὰ τὰ διλλαγάρια.

— Η Μαρία-Ρόζα κοίταζε μὲ βαθὺ παράπονο τὸ δρωτὸ θεάμα ποὺ παρουσιάζει κι' οἱ τρεῖς τους, μὲ τὸ ανοικτόχρωμά τους φουστανάκια.

(Άκολουθεί)

ΚΙΜΑΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

